

[Sneum.]

om de 10 Mill. Kr. dækker Tabene, men jeg vil godt tro, at det er meget betydelige Beløb. Men Erhvervslivet har ogsaa lidt meget paa Grund af de Isvanskeligheder, vi har haft, og de Tab indvindes sikkert ikke saa let igen. Det er heller ikke let at opgøre dette Tab for Erhvervslivet, for Arbejdsgiverne og Arbejderne, og for Kommunerne, men jeg har hørt kyndige Forretningsfolk sige, at i denne Vinter har Erhvervslivet lidt et Tab paa mellem 70 og 80 Mill. Kr. paa Grund af Isblokadene, og naar det er Tilfældet, er der efter min Opfattelse Grund for Lovgivningsmagten til at tage alvorligt fat, og ogsaa handle hurtigt. Det er derfor forstaaeligt, at der ude i Befolkningen, baade i By og paa Land, er et berettiget Krav om at faa tilvejebragt et saa stærkt Isbrydermateriel som muligt, saaledes at vi bedre bliver i Stand til at afbøde de Vanskeligheder, som en Isvinter skaber for Erhvervslivet. Det nytter ikke at tro, at al Ting er klareret med, at vi holder vor Eksport i Gang. Industri, Haandværk og Handel har ogsaa Krav paa at faa Raamateriale skaffet hjem, og Staten bør tage ligeligt Hensyn til Landets forskellige Erhverv. Nu udtalte den højtærede Handelsminister for lidt siden i sin Egenskab af Minister for offentlige Arbejder, at den projekterede Isbryder paa Store Bælt skulde være en Slags Isbryderfærge, der ikke skulde indgaa i Trafiken særlig som Isbryder, men i alt væsentligt overtage en Færges Arbejde. Der foreligger her ved tredje Behandling af Finansloven ikke noget som helst fra Ministeriets Side, som kan give Haab om, at Lovgivningsmagten ret hurtigt eller indenfor en rimelig Tid vil komme til at beskæftige sig for Alvor med det Spørgsmaal, som har den allerstørste Betydning for vort Land og Folk.

Jeg vil derfor spørge den højtærede Handelsminister, om han ikke kunde tænke sig gennem en særlig Lovgivning at tage dette Problem op allerede i indeværende Samling. Jeg føler mig overbevist om, at der er god Sangbund for en saadan Lovgivning her i Rigsdagen for Tiden, og jeg er vis paa, at Erhvervslivets Folk vilde hilse med Glæde, hvis Ministeren fremsatte et saadant Lovforslag.

Formanden: Jeg maa advare mod, at man kommer ind paa en almindelig Behandling af Spørgsmaalet om Isbrydere. Det, der forhandles i Øjeblikket, er Aendlingsforslagene, og en almindelig Debat om dette Spørgsmaal kan derfor ikke finde

Sted, men jeg har ikke villet afbryde det ærede Medlem, der talte nu.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Det er blevet mig meddelt, at et æret Medlem, medens jeg et Øjeblik var fraværende under Behandlingen af min Kollega Handelsministerens Budget, har stillet en Forespørgsel til mig angaaende Ministeriets Overvejelser med Hensyn til Honorartildeling i Fremtiden. Jeg maa sige til det ærede Medlem, som her spurgte, og som er Medlem af Finansudvalget, at jeg under et Samraad med Finansudvalget har givet Meddelelse om, hvorledes det forholder sig med den Sag: at Ministeriet har den under Overvejelse og i Løbet af faa Dage vil kunne optage de Forhandlinger med Finansudvalget, som Samraadet forudsætter. Forklaringen paa, at Forespørgselen stilles mig her, maa være den, at det ærede Medlem har været fraværende i Finansudvalget, hvad jeg naturligvis meget maa beklage, da det forekommer mig, at hans Plads havde været der under Samraadet, og hvis han havde været til Stede, vilde han have haft fuld Rede paa, hvorledes denne Sag ligger.

Korsgaard: Det er jo pinligt at modtage en Tilrettevisning for ikke at have gjort sin Pligt, for det var jo aabenbart den højtærede Statsministers Mening at sige dette. Man kan dog undertiden have flere Pligter paa een Gang. Jeg ved ikke, om det ikke ogsaa af og til kan gaa den højtærede Statsminister saaledes, i hvert Fald har jeg ofte iagttaget, at han ikke var her, naar Ordet blev henvendt til ham. Jeg synes, man skulde lade være med at kaste med Sten. Nogle vil maaske sige, at jeg selv har kastet med Sten. (Munterhed). Naa, ja, det kan man maaske ogsaa sige. Det afgørende er imidlertid ikke, om jeg har været til Stede i det Møde eller ej, det afgørende er, om Sagen har faaet den naturlige Udløsning, som den burde have. Da Rigsdagen nu en Gang har vedtaget, hvad der skulde ske, og der faktisk endnu ikke er sket noget, trods det at vi efter almindelige Forhold skulde have været hjemsendt i Løbet af 3—4 Dage, maa jeg hævde, at man har været længere om denne Sag, end man burde være efter den Baggrund, der er for hele det omhandlede Spørgsmaal. Dette, at Statsministeren kommer og meddeler i Finansudvalget, at han har tænkt sig at gøre dette eller hint, og det saa ikke, saaledes som Forhandlingerne om Finansloven nu en Gang er, giver sig Udtryk paa anden